

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/75/2018
Identifikačné číslo spisu: 1515218076
Dátum vydania rozhodnutia: 11.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1515218076.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Mgr. Ivo Tichovský, so sídlom Jaklovecká 1249/18, Slezská Ostrava, Ostrava, Česká republika, správca konkurznej podstaty úpadcu DRAFT - OVA, a. s., Nádražní 16/10, Český Tešín, Česká republika, IČO: 476 73 630, proti žalovanému: Slovenský plynárenský priemysel, a. s., Mlynské Nivy 44/a, Bratislava, IČO: 35 815 256, právne zastúpeného: Váľko Marián & partners, s. r. o., advokátskou kanceláriou so sídlom Porubského 2, Bratislava, o žalobe na obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 23Cb/355/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. novembra 2017, č. k. 3Cob/78/2017 - 438, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmieta.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. 09. 2016, č. k. 23Cb/355/2015-290, v prvom výroku žalobu na obnovu konania zamietol. Druhým výrokom rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov v celom rozsahu.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou dňa 26. 08. 2015 domáhal, aby súd prvej inštancie povolil obnovu konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 1 Zm 457/2010, ktoré je od počiatku vedené medzi žalobcom a žalovaným a týka sa žalobcovho nároku na zaplataenie zmenkovej sumy 400.000.000 Kč spolu so 6% úrokom od 2.11.2005 do zaplataenia, zmenkovej odmeny 1.333.333 Kč vyplývajúcej zo zmenky a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie skúmal procesnú prípustnosť žaloby na obnovu konania, konštatoval, že rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) bol vyhlásený 09. 06. 2015, právnenmu zástupcovi žalobcu doručený 12. 06. 2015, žaloba na obnovu konania bola podaná osobne oprávnenou osobou na súd prvej inštancie 26. 08. 2015 to znamená, že zákonná lehota na podanie stranou oprávnenou podať žalobu na obnovu konania bola dodržaná.

Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol chronologicky rozhodnutia súdov v pôvodnom konaní a to rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V, ktorý vydal dňa 17. 02. 2006 zmenkový platobný rozkaz č. k. 2Zm 952/05-107. Zmenkovým platobným rozkazom súd zaviazal žalovaného na zaplatenie zmenkovej sumy 400.000.000,- Kč spolu so 6% úrokom od 02. 11. 2005 do zaplatenia, zmenkovej odmeny 1.333.333 Kč a náhrady trov konania vo výške 3.783.150 Sk (125.577,57 Eur). Proti zmenkovému platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonnej lehote námietky. Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 21. 05. 2007, sp. zn. 2 Zm 952/05 ponechal v platnosti zmenkový platobný rozkaz v celom rozsahu a zároveň zaviazal žalovaného na náhradu trov konania vo výške 7.699.731 Sk. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudkom z 28. 04. 2009, sp. zn. 6CoZm42/2007 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalovaného zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 85.196,25 eur. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu podal generálny prokurátor SR 10. júna 2009 na podnet žalovaného mimoriadne dovolanie (mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora SR z 09. 06. 2009, č. k. VI/2 Pz 328/09-6). Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o mimoriadnom dovolaní uznesením z 12. 05. 2010, sp. zn. 5MOBdo 4/2009 zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 21. mája 2007 sp. zn. 2 Zm 952/05, ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. 04. 2009 sp. zn. 6 CoZm 42/2007 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dňa 06. 09. 2010 žalobca napadol uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. 05. 2010 sp. zn. 5 MOBdo 4/2009 na Ústavnom súde Slovenskej republiky ústavnou sťažnosťou podľa článku 127 Ústavy. Ústavný súd Slovenskej republiky 19. 01. 2012 odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Následne súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom z 29. 10. 2012, sp. zn. 1 Zm 457/2010 zmenkový platobný rozkaz zrušil v celom rozsahu. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Bratislave v poradí druhým rozsudkom z 19. 09. 2013, sp. zn. 2 CoZm 6/2013, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Dňa 09. 06. 2015 bol vyhlásený rozsudok ESLP č. 72493/10 vo veci DRAFT-OVA, a. s., v. Slovenská republika, ktorým vyslovil, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaním primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na ust. § 397 písm. d) Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) konštatoval, že žalobca v žalobe neprezentoval akékoľvek dôkazy, ktorými by preukázal dôvodnosť nároku, ktorý má záujem uplatňovať v konaní vo veci samej v prípade povolenia obnovy konania. Žaloba neobsahuje, ani neuvádza žiadne skutočnosti, na základe ktorých by malo dôjsť k zmene právneho názoru vyjadreného v „druhých“ rozsudkoch. Nie je preto splnená základná náležitosť žaloby na obnovu konania, t. j. prezentácia či špecifikácia dôkazov, na základe ktorých by malo byť v obnovenom konaní nové rozhodnutie pre žalobcu potenciálne priaznivejšie. Pre absenciu skutočností a dôkazov, týkajúcich sa strán a predmetu pôvodného konania, súd nemohol skonštatovať ani len pravdepodobnosť pre záver, či nové skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy môžu priviesť k priaznivejšiemu rozhodnutiu vo veci. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojom rozsudku vyhlásenom dňa 09. 06. 2015 skonštatoval, že Slovenská republika porušila článok 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) ako aj článok 6 Dohovoru z dôvodu, že zrušením právoplatného a vykonateľného prvého rozsudku Okresného súdu Bratislava V a prvého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ktorým bolo sťažujúcej spoločnosti žalobcu priznané právo na peňažné plnenie, boli porušené majetkové práva žalobcu. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na ust. § 397 písm. d) C.s.p., ktorého znenie však jednoznačne predpokladá kumulatívne splnenie druhej podmienky v prípade porušenia základných ľudských práv strany a to, že závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením. Keďže je neprijateľné, aby vnútroštátny súd posudzoval primeranosť finančného zadosťučinenia poskytnutého ESLP, pokiaľ ESLP rozhodol o priznaní finančného zadosťučinenia v akejkoľvek výške, nie je obnova prípustná s poukazom na skutočnosť, že žalobcovi zadosťučinenie ESLP priznané bolo. Vzhľadom na uvedené, striktne skúmajúc zákonné dôvody prípustnosti žaloby na obnovu konania, súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania zamietol.

4. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom z 29. 11. 2017, č. k. 3Cob/78/2017-438, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. .

5. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a zároveň konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I.ÚS 76/2016-29 z 11. 05. 2016, ktorým bola povolená obnova konania vedeného pred Ústavným súdom. Vyplyva z neho, že Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 08. 12. 2015 doručený návrh obchodnej spoločnosti (ďalej len „navrhovateľka“), na obnovu konania vo veci vedenej ústavným súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 MCdo 1/2011 z 30. apríla 2012 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu z 30. 04. 2012“ alebo „kasačné uznesenie najvyššieho súdu“) v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) zrušil právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 24 C 41/2008-136 z 27. 02. 2009, ako aj potvrdzujúci právoplatný rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 158/2009 z 08. 10. 2009, ktorými bola zamietnutá žaloba mesta Košice ako žalobcu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam proti navrhovateľke ako žalovanej, a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Navrhovateľka využila prostriedok nápravy a 03. 08. 2012 doručila ústavnému súdu sťažnosť, ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1, Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu z 30. 04. 2012, ktorú ústavný súd v konaní viedol pod sp. zn. II. ÚS 421/2012. Uznesením č. k. II. ÚS 421/2012-14, z 11. 10. 2012 (ďalej aj „uznesenie ústavného súdu z 11. októbra 2012“) odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Navrhovateľka sa po neúspešnom vyčerpaní prostriedkov nápravy, ktoré mala k dispozícii pred vnútroštátnymi orgánmi, domáhala ochrany svojho práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 Dohovoru pred Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý svojím rozsudkom č. 25132/13 z 09. 06. 2015 (ďalej aj „rozsudok ESLP z 09. 06. 2015“) právoplatným 09. 09. 2015 vyslovil porušenie čl. 6 Dohovoru Slovenskou republikou. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené skúmal, či v prípade navrhovateľky rozsudkom ESLP č. 25132/13 z 09. 06. 2015 vznikla Slovenskej republike povinnosť (čl. 133 ústavy a § 75 ods. 1 zákona o ústavnom súde), resp. či z predmetného rozsudku ESLP vyplyva Slovenskej republike povinnosť (§ 75b ods. 1, a 2 zákona o ústavnom súde) v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Ústavný súd zohľadnil, že podľa rozsudku ESLP z 09. 06. 2015 k porušeniu čl. 6 Dohovoru Slovenskou republikou došlo kasačným uznesením najvyššieho súdu z 30. 04. 2012 v spojení s uznesením ústavného súdu z 11. 10. 2012. V tejto súvislosti sa ústavný súd osobitne venoval vyhodnoteniu otázky, či dostupnosť a využitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku navrhovateľkou nezakladá nedostatok právomoci ústavného súdu v súlade so zásadou subsidiarity právomoci ústavného súdu. Teda, či v okolnostiach danej veci je návrh na povolenie obnovy konania pred okresným súdom využitý navrhovateľkou takým individuálnym prostriedkom nápravy, ktorý má navrhovateľka garantovaný vnútroštátnym právnym poriadkom Slovenskej republiky pre účely skončenia porušenia konštatovaného ESLP, čo by nutne vylučovalo vznik povinnosti Slovenskej republiky zabezpečiť nápravu ESLP konštatovaného porušenia práv navrhovateľky povolením navrhovanej obnovy konania pred ústavným súdom. Súdne konanie vedené pred okresným súdom, obnovy ktorého sa navrhovateľka domáha, bolo ukončené rozhodnutiami v intenciách právnych záverov vyslovených v kasačnom uznesení najvyššieho súdu, pričom tieto závery všeobecných súdov boli odobrené nálezom ústavného súdu sp. zn. I. US 154/2015 zo 16. septembra 2015, a to už potom, ako ESLP vyslovil porušenie práv navrhovateľky v príčinnej súvislosti s kasačným uznesením najvyššieho súdu z 30. 04. 2012 odobreným uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 421/2012 z 11. 10. 2012. Ústavný súd v náleze zo 16. 09. 2015 zdôraznil, že „... rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva môže mať potencionálne (pri dodržaní právnych uzancií vychádzajúcich z čl. 133 ústavy a § 75 a nasl. zákona o ústavnom súde) svoj význam iba pre prípadne ďalšie súdne konanie (obnovu konania) pred ústavným súdom pri splnení zákonom predpísaných náležitostí, avšak nie už v tomto konaní“. Ústavný súd preto konštatoval, že samotné vedenie konania o povolenie obnovy konania, vedeného všeobecnými súdmi po kasačnom uznesení najvyššieho súdu a prípadné obnovenie tohto konania môžu viesť len k opätovnému meritórnemu prerokovaniu veci

navrhovateľky bez možnosti ovplyvniť existenciu, procesné dôsledky, a tým kasačný účinok rozhodnutia najvyššieho súdu vo vzťahu ku skoršiemu meritórnemu a právoplatnému rozhodnutiu v merite veci (rozsudku okresného súdu č. k. 18 C 154/2012-260 z 26. 02. 2013 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 253/2013-306 z 13. 11. 2014). Objektívne nemôžu privodiť nápravu porušenia práv navrhovateľky, vyslovených rozsudkom ESLP z 09. 06. 2015, keďže ESLP videl porušenie práva navrhovateľky práve v kasácii (zrušení) skoršieho právoplatného rozhodnutia vo veci navrhovateľky najvyšším súdom (v spojení s uznesením ústavného súdu z 11. 10. 2012) z iniciatívy generálneho prokurátora na základe mimoriadneho dovolania. Ústavný súd preto uzatvára, že vzhľadom na osobitosti daného prípadu, dôvody rozsudku ESLP z 09. 06. 2015, ako aj záver ústavného súdu v náleze zo 16. 09. 2015, aj napriek absencii výslovného príkazu opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu v odôvodnení rozsudku ESLP z 09. 06. 2015 je v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľky nevyhnutné, aby ústavný súd opätovne preskúmal svoje skoršie rozhodnutie. Ústavný súd preto dospel k záveru, že v prerokovávanej veci z rozsudku ESLP zo dňa 09. 06. 2015 vyplýva Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu, čím sú splnené podmienky na obnovu konania, preto obnovu konania v napadnutom konaní povolil.

6. Odvolací súd konštatoval, že v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, sp. zn. I.ÚS 76/2016 je opísaný procesný stav konania ktorý vykazuje totožné znaky aj v tejto prejednávanej veci. Tak isto bolo v právnej veci strán rozhodnuté súdmi prvej inštancie, odvolacím súdom, na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora boli predchádzajúce rozhodnutia zrušené, opätovne bolo súdom prvej inštancie rozhodnuté s opačným výsledkom a potvrdené odvolacím súdom, sťažnosť bola Ústavným súdom SR odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, ESLP konštatoval vo svojom rozsudku porušenie článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj článok 6 Dohovoru pričom vyslovil možnosť nápravy porušených práv podaním návrhu na obnovu konania. Odvolací súd sa stotožnil s názorom Ústavného súdu SR, ktorý je podrobne uvedený vyššie a podľa ktorého je možné nápravu porušených práv žalobcu a želaný stav dosiahnuť len návrhom na obnovu konania a vzhľadom na kasačné rozhodnutie NS SR musí návrh na obnovu konania smerovať voči konaniu na Ústavnom súde SR sp. zn. IV. ÚS 35/2012 a nie na súd prvej inštancie.

7. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a ods. 2 C.s.p. Úspešnému žalovanému odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania, a o ich výške rozhodne súd prvej inštancie.

8. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z ust. § 421 ods.1 písm. b/ C. s. p. s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnej veci záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli riešené.

9. Žalobca v prvej časti dovolania zhrnul svoju základnú argumentáciu a v tejto časti uviedol, že ust. § 228 písm. d) O.s.p. účinné do 30. 06. 2016, rovnako ako aj ust. §397 písm. d) C.s.p. účinného od 01. 07. 2016 pripúšťajú obnovu konania pred vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky. Na povolenie obnovy konania podľa citovaných ustanovení postačuje splnenie len dvoch podmienok. Prvá podmienka spočíva v tom, že Európsky súd pre ľudské práva konštatuje porušenie základných ľudských práv a slobôd strany rozhodnutím alebo postupom súdu. Druhá podmienka spočíva v tom, že závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením. Presne táto situácia nastala u žalobcu. Žalobca podal sťažnosť proti Slovenskej republike pred Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorého výsledkom bolo konštatovanie o porušení jeho práva na pokojné užívanie majetku a práva na spravodlivé súdne konanie. Mal za to, že v súlade s ust. § 222 ods. 1 O.s.p. splňal obe stanovené podmienky, a preto sa domáhal obnovy konania pred vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky. Vychádzal pritom zo znenia odsekov 96 až 97 rozsudku ESLP. Žalobcom podaný návrh na obnovu konania bol však zamietnutý súdom prvej inštancie. K dôvodom zamietnutia, ako ich špecifikoval v napadnutom rozsudku prvoinstančný súd žalobca uviedol, že prvý dôvod spočíval v tom, že žalobca „neprezentoval akékoľvek dôkazy“ a „neuviedol žiadne skutočnosti odôvodňujúce obnovu

konania“ a druhý dôvod spočíval v tom, že žalobcovi „zadosťučinenie priznané bolo“. Podľa žalobcu je prvý argument v rozpore s odsekom 96 a 97 rozsudku ESLP a ust. § 228 písm. d) O.s.p. (§ 387 písm. d) C.s.p.), nakoľko na povolenie obnovy konania postačuje predloženie rozhodnutia ESLP konštatujúce porušenie práva žalobcu, bez toho, aby bolo potrebné predkladať ďalšie nové dôkazy a skutočnosti. Druhý argument je podľa názoru žalobcu v priamom rozpore so znením čl. 41 Dohovoru, zamietavým výrokom rozsudku ESLP ohľadom majetkovej ujmy ako súčasť spravodlivého zadosťučinenia a ust. § 228 ods. (1) písm. d) O.s.p, ako aj s ust. § 397 písm. d) C.s.p. Súd prvej inštancie vôbec nevzal do úvahy skutočnosť, že prípustnosť obnovy konania nie je daná iba vtedy, ak je priznané spravodlivé zadosťučinenie spôsobilé odstrániť závažné dôsledky porušenia práv žalobcu. Krajský súd ako odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie napriek jeho zjavnej nezákonnosti. Napriek formálne deklarovanej súhlasu Krajského súdu so závermi súdu prvej inštancie, odvolací súd založil svoje potvrdzujúce rozhodnutie na jedinom dôvode. Odvolací súd použil prekvapivý nový argument spočívajúci v tom, že žalobca sa mal správne domáhať obnovy konania pred Ústavným súdom SR proti uzneseniu Ústavného súdu SR. Podľa žalobcu tento názor odvolacieho súdu priamo odporuje zneniu čl. 133 Ústavy SR a ust. § 75 ods. (1) Zákona o ústavnom súde, ktoré na obnovu konania pred Ústavným súdom vyžadujú jediný predpoklad. Tým je zistenie, že z rozhodnutia ESLP (alebo iného orgánu medzinárodnej organizácie) vyplýva pre Slovenskú republiku povinnosť preskúmania napadnutého rozhodnutia Ústavného súdu. Prezentovaný záver odvolacieho súdu o obnove konania pred Ústavným súdom je v príkrom rozpore so znením rozsudku ESLP, ktorý odkazuje na možnosť obnovy konania pred všeobecným súdom, keďže primárnym porušovateľom bol najvyšší súd. Odvolací súd týmto paradoxne poprel všetky dôvody zamietnutia návrhu na obnovu konania uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie. Kým súd prvej inštancie mal za to, že žalobca sa síce správne domáhal povolenia obnovy konania voči Uzneseniu najvyššieho súdu na súde prvej inštancie, ale podmienky na povolenie obnovy neboli splnené, odvolací súd mal za to, že žalobca sa mal správne domáhať povolenia obnovy konania voči Uzneseniu ústavného súdu na Ústavnom súde. Vyššie uvedenými rozhodnutiami súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd podľa názoru dovolateľa poprel závery rozsudku ESLP a zároveň porušili základné práva dovolateľa označené v tejto sťažnosti. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dovolateľ identifikoval tri právne otázky relevantné pre toto konanie, ktoré podľa jeho názoru v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené. Konkrétne má dovolateľ za to, že by dovolací súd zaujal stanovisko k nasledujúcim právnym otázkam:

1. „Pokiaľ ESLP dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím všeobecného súdu boli porušené dve základné práva, konkrétne právo na spravodlivé súdne konanie aj právo na pokojné užívanie majetku, pričom v prípade porušenia práva na spravodlivé súdne konanie prizná sťažovateľovi zanedbateľnú nemajetkovú ujmu a v prípade porušenia práva na pokojné užívanie majetku veľmi významnej hodnoty výslovne odkáže sťažovateľa na obnovu vnútroštátneho konania podľa 228 ods. 1 písm. d) O.s.p., predstavuje taký rozsudok ESLP sám o sebe dôvod na obnovu konania podľa 228 ods.1 písm. d) O.s.p. (po 01. 07. 2016 ust. § 397 písm. d) C.s.p.)?“

2. „Pokiaľ z rozsudku ESLP vyplýva, že primárnym porušiteľom Dohovoru je všeobecný súd, a ESLP výslovne odkáže sťažovateľa na obnovu vnútroštátneho konania pred všeobecnými súdmi podľa 228 ods. 1 písm. d) O.s.p. (po 01. 07. 2016 ust. § 397 písm. d) C.s.p.), môže sa sťažovateľ domáhať obnovy konania pred všeobecnými súdmi a/alebo pred Ústavným súdom?“

3. „Je postup všeobecného súdu, ktorý vo svojom rozhodnutí odpovie na prvú otázku záporne, a v nadväznosti na druhú otázku konštatuje, že sťažovateľ sa mal domáhať obnovy konania pred Ústavným súdom, v súlade s právom sťažovateľa na pokojné užívanie majetku (čl. 1 Dodatočného protokolu č. 1 k Dohovoru) s právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru)?“

10. Dovolateľ napokon namietal arbitrárnosť, nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v súlade s ust. § 220 CSP. Podľa názoru dovolateľa odôvodnenie rozsudku porušuje zásady právnej istoty a práva na spravodlivý proces dovolateľa a de facto teda znemožňuje strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil so závermi uvedenými v rozsudku odvolacieho súdu, ako aj v rozsudku prvoinštančného súdu, a preto navrhol dovolanie ako

nedôvodné v celom rozsahu zamietnuť, resp. ako neprípustné odmietnuť.

12. Po podaní dovolania Advokátska kancelária JUDr. Radomír Bžán, s. r. o. Bratislava, ako právny zástupca žalobcu, podaním doručeným dovolaciemu súdu 29. 10. 2018 požiadal dovolací súd o zmenu účastníka konania na strane žalobcu DRAFT - OVA, a. s. na spoločnosť HEARSAY, a. s., Ovocný trh 573/12, Staré Město, Praha, Česká republika, s odôvodnením, že po začatí dovolacieho konania zmenka bola indosovaná nepretržitým radom indosamentov až na uvedenú spoločnosť. K návrhu pripojil fotokópiu zmenky s vyznačením indosamentov na rube zmenky a odovzdávajúcimi protokolmi potvrdzujúcimi prevzatie zmenky od pôvodného majiteľa, novým majiteľom.

13. Ďalej zástupca žalobcu doručil do spisu uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18. 09. 2018, sp. zn. III. ÚS 364/2018-77, ktorým bola sťažnosť spoločnosti DRAFT - OVA, a. s., odmietnutá.

14. Mgr. Ivo Tichovský, insolvenčný správca úpadcu /žalobcu/ DRAFT - OVA, a. s., U Jaktárske brány 156/8, Opava, podaním z 25. 01. 2019, oznámil dovolaciemu súdu, že uznesením Krajského súdu v Ostrave z 31. 08. 2018, sp. zn. KSOS 22 INS 3067/2013 bol zistený úpadok žalobcu a na jeho majetok bol vyhlásený konkurz, za insolvenčného správcu bol ustanovený Ing. N. T., W., I.. Uznesením Krajského súdu v Ostrave zo 14. 12. 2018, sp. zn. KSOS 22 INS 3067/2013-B45 bol z funkcie insolvenčného správcu odvolaný Ing. N. T. a do funkcie bol ustanovený Ing. I. S., T., U.. Uznesením Krajského súdu v Ostrave z 03. 01. 2019, sp. zn. KSOS 22 INS 3067/2013-B50 bol z funkcie odvolaný Ing. I. S. a do funkcie bol ustanovený Mgr. Ivo Tichovský. Uvedené skutočnosti doložil fotokópiami uznesení Krajského súdu v Ostrave /dovolací súd preto v súlade s ust. § 44 ods. 1 ZoKR doplnil označenie žalobcu tak, ako je uvedené v záhlaví rozhodnutia/. Ďalej poukázal na ust. § 252 ods. 1 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčného zákona, podľa ktorého vyhlásením konkurzu zanikajú všetky jednostranné právne úkony dlžníka, ktoré sa týkajú majetkovej podstaty, predovšetkým jeho príkazy, poverenia a plné moci vč. prokúry, ak nie je stanovené inak.

15. Podaním z 20. marca 2019 na výzvu dovolacieho súdu insolvenčný správca úpadcu DRAFT-OVA, a. s., Opava, Mgr. Ivo Tichovský oznámil dovolaciemu súdu, že on ako aj jeho predchodca požiadali právneho zástupcu Advokátsku kanceláriu JUDr. Radomír Bžán, s. r. o., Bratislava o poskytnutie potrebnej súčinnosti a informácie, kancelária však obom odpovedala, že kompletný materiál odovzdala oprávnenej osobe s tým, že na ostatné otázky odmieta odpovedať. Za tejto situácie preto nesúhlasí s návrhom na zmenu účastníka konania a navrhuje, aby tomuto návrhu Najvyšší súd Slovenskej republiky nevyhovel. Svoje nesúhlasné stanovisko zopakoval aj v podaní z 29. 04. 2019.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací [podľa § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C.s.p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 424 C.s.p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

17. V danom prípade bolo dovolanie podané po 01. 07. 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex - Civilný sporový poriadok. Podmienky, za ktorých možno podať dovolanie (a procesné účinky vyvolané podaním dovolania), bolo preto potrebné posudzovať podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa. Dovolanie je naďalej potrebné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nemá byť „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013).

18. Podľa ustanovenia § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

19. Dovolací súd prv, než pristúpil k preskúmaniu prípustnosti dovolania žalobcu a prv než skúmal, či je

dovolanie odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, zaoberal sa návrhmi na zmenu žalobcu, predloženými v dovolacom konaní Advokátskou kanceláriou JUDr. Radomír Bžán, s. r. o. Uvedenej advokátskej kancelárii však vyhlásením konkurzu na majetok žalobcu /uznesením Krajského súdu v Ostrave 31. 08. 2018/ plná moc na zastupovanie žalobcu v dovolacom konaní zanikla a insolvenčný správca úpadcu jej plnú moc neudelil. Preto Advokátska kancelária JUDr. Radomír Bžán, s. r. o. stratila oprávnenie v dovolacom konaní zastupovať žalobcu, teda aj predkladať návrhy na zmenu žalobcu na spoločnosť HEARSAY, a. s. Ovocný trh 573/12, Staré Město, Praha, Česká republika, IČO: 279 58 426. Subjektom disponujúcim procesnou aktivitou pri zmene strán je v danom prípade výlučne insolvenčný správca úpadcu DRAFT-OVA, a. s., Mgr. Ivo Tichovský, ktorý vyslovil nesúhlas, preto dovolací súd nerozhodol o návrhu podanom nelegitimovanou osobou, čo malo za následok, že nedošlo k procesnému nástupníctvu.

20. Z fotokópie vlastnej zmenky bez protestu /doloženej do spisu spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Radomír Bžán, s. r. o., spolu s návrhom na zmenu žalobcu/, vystavenej Slovenským plynárenským priemyslom, š. p., Bratislava na sumu 400.000.000,- Kč vyplýva, že po podaní dovolania došlo k vydaniu nepretržitého radu indosamentov. Najprv bola zmenka indosovaná na rad T. U. a odovzdaná mu bola 09. 05. 2018. Následne bola indosovaná na rad U., Z., U. a odovzdaná 14. 05. 2018, následne bola indosovaná na rad JUDr. T. L., súčasne došlo aj k odovzdaniu zmenky 18. 07. 2018 a napokon JUDr. T. L. indosoval zmenku na spoločnosť Q., a. s., I., T. a odovzdal 09. 08. 2018. Protokoly o odovzdaní a prevzatí zmenky sú overené notárom JUDr. M. M., F..

21. Podľa ust. § 16 ods. 1 ZZŠ o tom, kto má zmenku v rukách platí, že je oprávneným majiteľom, ak preukáže svoje právo nepretržitým radom indosamentov, a to aj vtedy, ak je posledný z nich blankoindosament. V zmysle citovaného ustanovenia nepretržitým radom indosamentov mali byť na spoločnosť HEARSAY, a. s. Ovocný trh 573/12, Praha prevedené všetky práva zo zmenky a táto spoločnosť sa mala stať pravým vlastníkom zmenky. Výplýva to aj z podania Advokátskej kancelárie JUDr. Jaromír Bžán, s. r. o., z 26. októbra 2018, označeného ako návrh na zmenu subjektu v spore sp. zn. 5Obdo 75/2018.

22. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok a možno ňou napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu z taxatívne stanovených dôvodov a v presne určenej lehote, pričom subjekt legitimovaný na jej uplatnenie je v zmysle ust. § 400 C.s.p. strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Prípadne prichádza do úvahy aj procesný nástupca strany, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V danom prípade v priebehu dovolacieho konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, avšak žalobca nenavrhol, resp. nesúhlasil, aby na jeho miesto vstúpila spoločnosť HEARSAY, a. s. Preto v zmysle ust. § 80 C.s.p. nedošlo k procesnému nástupníctvu a nastala situácia, že v čase rozhodovania dovolacieho súdu žalobca stratil vecnú legitimitáciu, t. j. disponovať predmetom konania z hľadiska hmotného práva vo vzťahu k obnovovanému konaniu.

23. Dovolací súd vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. b/ C.s.p. odmietol a nepristúpil ani k vecnému prejednávaniu dôvodov dovolania.

24. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ust. § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením v zmysle ust. § 262 ods. 2 C.s.p.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.